

C. CARRÀ: SLAVNOST (1924).

Tako je cvetelo v meni vse,
vse v belem cvetju,
tako je bilo s cvetjem postlano vse,
takrat, ko sem te ljubil — —

III.

Sedaj mi je ostal le vzdih
po tistih belih dneh —
Zatajene solze pekó
v prežalostnih očeh — —

Kaj sem premalo rož nabral
po travnikih prelestnih sanj?
Je vse izgubljeno? Na čas ljubezni —
oj, kako naj zabim nanj?!

Dehtenje majevo ovija mi
okrog spomina bridkosladkega roké.
A težko breme neizgovorjenih besedi
teži, teži srcé —

V MLADO JUTRO POJDEM.

SILVIN SARDENKO.

I. Višji glas.

Jaz sem bil na gori razodetja.
Duša, polna svetega zavzetja,
videla je večnosti čudesa.
O življenje, ti si vse drugačno,
kakor plitka pišejo peresa!
Ti nebo si, vedro, brezoblačno.
Ali slednje teže in pokore
te sprostiti le ljubezen more.

O življenje! Vendar v misli dvomni — —
»Proč brezupi, temni, verolomni!«
— Glas je božji dvignil pred menoj se —
»Kaj stopinje delaš negotove?
Jaz držim te za rokò. Ne hój se!
V tebi bodo vstale pesmi nove.
Ne zagrebi spet jih v neme grobe,
bilo zanje bi preveč tesnobe.«

»Spev nemiren v tajnosti globoki
in žareče oglje nosiš v roki;
jutranjica preje ne ugasne,
dokler se ne zlije v zarjo rano.«
In zagledal spet sem dneve jasne,
nova vigred je prišla za mano.
V bukovo sem senco srečen sedel.
V meni sèn, nad mano pajk je predel.

II. Skrita pesem.

Tiho vele sape so zamorske,
tiho pele bukve so zagorske.
»Kar je mòči vigredi kot zimi
pesmi vzeti,« reče glas nebeški —
»vse so pile, kar živi pod njimi:
vrisk in smeh in zdih in jok človeški.«
Šumne tožbe! Kos je v gozd zakrnil.
Človek se je v dušo mi zasmilil.

Božji pevec v skritem božjem gradu —
slavec je zapel v prijetnem hladu.
Škoda! Tvoja dva sta poslušaveca
gluhi gozd in mrak. — Glas odgovarja:
»Vsakega sem jaz ustvaril slavca,
da proslavlja večnega vladarja.
Ali morebiti kdaj je škoda,
ako k meni vstaja skrita oda!«

Divna pesem! Kakor v onih letih,
majsko lepih, julijsko razvnetih,
ko še nisem molil: Introibo.
Višji glas me sunkoma presune:
»V onih letih, kakor ribič ribo
si lovil ljubezen v svoje strune.
Dal sem strunam tvojim izpolnitev —
in pozval sem v sveto te daritev.«

III. Žejen jelen.

Zlate sanje v temni bukovini —
prihiteli k meni so spomini.
Ljuba sela! Žalostna izguba
gre z menoj, odkar sem se poslovil
z vaših tal domačih. »Sela ljuba? —«
glas je topel za menoj ponovil:
»Nisem ljubih sel pogreznil vate?
Kje dobil si tiste sanje zlate?«

Spomnil sem se tistih stez prstenih,
spomnil sem se tistih brez sneženih.
Bele breze, ki rose blagosti,
drobne steze, ki drže v nebesa.
»Molk!« ukaže višji glas modrosti.
»Slušaj himno Rešnjega Telesa:
Med in mleko se cedi v šotorih,
ki stoje na mojih svetih dvorih.«

Žejen jelen in nekod studenec —
večnih upov večem sem mučenec;
izpolnitev — novo skrb poraja.
Žar je blisknil v bukovo samoto:
»Slap mogočen sem razlil iz raja,
po vsem stvarstvu sem razlil lepoto.
Slap šumi in konca ni nikoder.
V meni najde pokoj, kdor je moder.«

IV. Božja rosa.

Šel bi k morju z modrim Avguštinom
modrovat pod modrim baldahinom;
smo učeni, a dovolj še nismo.
»Z Avguštinom pojdi rajši vase!
Božjo knjigo vzemi — sveto pismo;
pisano za kraje vse in čase —
In nedolžno dete vzemi zraven.
In prebiraj! Bog je enostaven.«

Monika je moja v snu tihotnem,
na posavskem polju, na samotnem,
moja mati in ljubezen moja.
»In ljubezen tvoja?« Pokopane
vse so nade v temni grob pokoja,
a najlepša vendarle ostane:
Vekomaj ne pride nič k izgubi,
kar se kdaj in kje v Gospodu ljubi.«

Rosa — milost in Marijin Ave
zlivata se tiho čez dobrave. —
Moje rože, ve cvetele boste!
Dvanajst mescev, dvanajst zvezd ljubečih
k vam hodilo bo v prijetne goste,
čuvalo vas bo nezgod morečih.
V mlado jutro pojdem, polno petja:
Jaz sem bil na gori razodetja.

SIROTE.

NARTE VELIKONJA.

9.

V tistem času je bila županja pri župniku.

»Zares, tu je težko svetovati!« si je gladil stari gospod plešo ter zamišljeno prestavljal z drugo roko svinčnik na mizi.
»Pripravite moža na to, da vzame enega za svojega.«

Žena je zaihtela. »Zdravnik je povedal. Na meni je, da jih ne bo, otrok. Kako naj to prenašam, gospod župnik? Nikdar nikoli ne bom imela znamenja, da sem živela! Živega znamenja, da sem živela!«